letusse, ja patto-kimpo eñnast añnab. Et andke lubba, et ma ka tännawo teiega könnelen, ja wölke nou kätte, need monned sannad, mis ka siin teie heaks kirjotan, nenda luggeda, et pimmedus ennam kauks, ja tarkem ja parrem meel woimust saaks. Langego se öppetus süddame peäle, kui hea seme harritud ma peäle, ja kandko head wilja! kitkuke wälja sedda umbrohto, mis lihha-meel külwas ja kaswatas, ja hölpsaste wöttab hea seme itted lämmatada. Ärge fallige, et pat teid tühja näoga pettab. Ta tootab kül römo ja melehead, agga ei añna sedda siiski, waid temma wiimne ots ka siin ma peäl on hädda ja önnetus. Kuida warga kombed, ja riaka tulline wihha innimest teotawad ja hukka saatwad, sest woite iggapääw omma rahwa seltsis märko sada. Siis-

Siiski tahhan ka sest siin weel monned sannad teile juttustada.

1.

Hirmus se on, kui wannemad, laste nähhes, isse keik faggu kurja noudwad ja tewad. Eks sest jo kül, et isse-ennast hukka moistwad? miks pahhandawad nemmad weel nende hinged, kenne pärrast neil ommeti ükskord suur wastus on? Ja mis maksab se öppetus, mis woib ta mööduda, kui issa ja emma isse sedda patto tewad, mis nemmad lapsele peawad keelma? Eks laps wötta pea sedda wisi kätte, mis ta neil nääb ollewad, kes temmal need armsamad siin ma peäl on? Nisuggune luggu olli Pitka förme Maddisega, kes wargusse pärrast omma parra-

ja

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1797, lk. 16